

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικεία Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας - Αριθμός Είκοσι Έξι

Jeff Pippenger
2026-01-12

Αριθμός Είκοσι Έξι

Οι τέσσερις γενεές του Ιωήλ αντιπροσωπεύουν μια προοδευτική καταστροφή του αμπελώνα του Θεού από το 1863 έως τον νόμο της Κυριακής. Ο αριθμός τέσσερα συμβολίζει επίσης τέσσερα γνωρίσματα του χαρακτήρα του Χριστού. Τα χερουβείμ στο αγιαστήριο έχουν τέσσερις εκδηλώσεις προσώπου, και οι εκδηλώσεις αυτές αντιστοιχούν στην τετραμερή διαίρεση του αρχαίου Ισραήλ καθώς στρατοπέδευε γύρω από το αγιαστήριο. Επίσης, αντιπροσωπεύουν τα τέσσερα ευαγγέλια.

Όσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ὁμοίωσιν τῶν προσώπων αὐτῶν, οἱ τέσσαρες εἶχον πρόσωπον ἀνθρώπου, καὶ πρόσωπον λέοντος ἐκ δεξιῶν· καὶ οἱ τέσσαρες εἶχον πρόσωπον μόσχου ἐξ εὐωνύμων· οἱ τέσσαρες εἶχον καὶ πρόσωπον ἀετοῦ. Ἰεζεκιήλ 1:10.

Καὶ τὸ πρῶτον ζῶον ἦτο ὅμοιον μὲ λέοντα, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὅμοιον μὲ μόσχον, καὶ τὸ τρίτον ζῶον εἶχεν πρόσωπον ὡς ἀνθρώπου, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ἦτο ὅμοιον μὲ ἀετὸν πετώμενον. Αποκάλυψις 4:7.

Η Βίβλος (Αριθμοί 2) περιγράφει τις δώδεκα φυλές (εξαιρουμένου του Λευί, ο οποίος στρατοπέδευε αμέσως γύρω από τη σκηνή του μαρτυρίου) οργανωμένες σε τέσσερα στρατόπεδα των τριών φυλών το καθένα, τοποθετημένα προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντος γύρω από το αγιαστήριο, καθεμία υπό μία σημαία, δηλαδή λάβαρο ή έμβλημα. Η διάταξη αυτή δημιουργούσε έναν συμβολικό παραλληλισμό, κατά τον οποίο το επίγειο στρατόπεδο αντανακλά τον ουράνιο θρόνο, τον οποίο φρουρούν τα χερουβείμ.

Ο Ιούδας ήταν στραμμένος προς ανατολάς, προς τον ανατέλλοντα ήλιο στην είσοδο του αγιαστηρίου. Το λάβαρο του Ιούδα ήταν λέων, διότι αντιπροσωπεύει τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα. Οι δύο φυλές που ήσαν μαζί με τον Ιούδα ήταν ο Ισάαχαρ και ο Ζαβουλών. Στο όραμα του Ιωάννη, το πρώτο ζώο ήταν όμοιο με λέοντα, καθώς και τα χερουβίμ του Ιεζεκιήλ είχαν πρόσωπο λέοντος. Ο Ρουβήν, το σύμβολο του ανθρώπου, ήταν στα νότια μαζί με τον Συμεών και τον Γαδ. Στα δυτικά ήταν ο Εφραΐμ, με τον Βενιαμίν και τον Μανασσή, αντιπροσωπευόμενος από τον βουν. Στα βόρεια ήταν ο Δαν, με τον Ασήρ και τον Νεφθαλί, αντιπροσωπευόμενος από τον αετό. Η συσχέτιση της φυλής με τα τέσσερα πρόσωπα του επουρανίου αγιαστηρίου αντιπροσωπεύεται στα τέσσερα ευαγγέλια.

Ο Ματθαίος είναι ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα, ο Μάρκος είναι ο θυσιαστικός βους, ο Λουκάς ο άνθρωπος και ο Ιωάννης ο υψηλά ιπτάμενος αετός. Ο Χριστός, ως ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα, αυτοπροσδιορίζεται ως Εκείνος που σφραγίζει και αποσφραγίζει τον προφητικό Του Λόγο.

Το βιβλίο του Ματθαίου περιέχει περισσότερες άμεσες αναφορές στην εκπλήρωση Μεσσιανικών προφητειών (12) απ' ό,τι τα άλλα τρία Ευαγγέλια μαζί. Δεν υπάρχει καν σύγκριση.

Το βιβλίο του Ματθαίου αντιπροσωπεύει τον προφητικό Λόγο του Θεού. Ο Λουκάς, ο οποίος ήταν ιατρός, παρουσιάζει το ευαγγέλιό του από την προοπτική του Χριστού ως Υιού του Ανθρώπου, διότι ο Λουκάς είναι το πρόσωπο του ανθρώπου. Ο Μάρκος παρουσιάζει το ευαγγέλιο του Χριστού από την προοπτική της θυσιαστικής προσφοράς την οποία αντιπροσώπευε ο Χριστός, διότι ο Μάρκος είναι ο βους. Ο Ιωάννης είναι ο αετός που πετά σε μεγάλα ύψη, ο οποίος παρουσίασε τα βαθιά πράγματα του Θεού στην παρουσίασή του του ευαγγελίου του Χριστού.

Είναι σημαντικό να κατανοηθεί το βιβλίο του Ματθαίου όπως παριστάνεται μέσα στον προφητικό Λόγο. Το βιβλίο του Ματθαίου είναι ο Λέων της φυλής του Ιούδα, ο κύριος του προφητικού Του Λόγου, ο Θαυμαστός Αριθμητής των μυστηρίων, ο Θαυμαστός Γλωσσολόγος, εκείνος που σφραγίζει και αποσφραγίζει τον Λόγο Του. Ο Ιησούς είναι το Άλφα και το Ωμέγα, και Αυτός είναι ο Λόγος. Το πρώτο βιβλίο της Καινής Διαθήκης και το τελευταίο βιβλίο της Καινής Διαθήκης είναι προφητικά βιβλία. Οι περισσότεροι γνωρίζουν αυτό το γεγονός σχετικά με το βιβλίο της Αποκάλυψης, αλλά ίσως να μην έχουν αναγνωρίσει ότι ο Ματθαίος είναι το άλφα της Καινής Διαθήκης, επομένως πρέπει να ευθυγραμμίζεται με το ωμέγα της Καινής Διαθήκης. Πρέπει να αντιπροσωπεύει το τέλος, το οποίο είναι το βιβλίο της Αποκάλυψης.

Επομένως, όταν βρίσκουμε στον Ματθαίο την παράλληλη γραμμή της ιστορίας της διαθήκης της Γένεσης, όπως εκτίθεται στα κεφάλαια ένδεκα έως είκοσι δύο, αυτό δεν είναι τίποτε λιγότερο από μια αλήθεια την οποία αποσφραγίζει ο Λέων της φυλής του Ματθαίου. Τα δώδεκα κεφάλαια της ιστορίας της διαθήκης, τα οποία αντιπροσωπεύονται στη Γένεση, στον Ματθαίο και στην Αποκάλυψη, αποσφραγίζονται τώρα, και αυτό που διαπιστώνουμε είναι ότι το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ματθαίου αντιπροσωπεύει τον διαχωρισμό των φρονίμων και των μωρών στην παραβολή του αμπελώνα. Οκτώ αλίμονο επάνω στον λαό της προτέρας διαθήκης, τα οποία βρίσκουν το προφητικό τους αντίστοιχο στις οκτώ ψυχές που αντιπροσωπεύουν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίες εισέρχονται στην κιβωτό της ασφαλείας. Το 23 αποτελεί αναπαράσταση του έργου που άρχισε στο Επουράνιο αγιαστήριο όταν οι 2300 ημέρες έφθασαν στο τέλος τους στις 22 Οκτωβρίου 1844, και θα το πράξει εκ νέου με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Το κεφάλαιο 23 επισημαίνει αυτή την αλήθεια.

Το εικοστό τέταρτο κεφάλαιο εκτυλίσσεται καθώς ο Χριστός μόλις έχει ολοκληρώσει τον διάλογο Του με την αποστατημένη Ισραήλ και έχει εγκαταλείψει τον ναό του Ιουδαίου για τελευταία φορά. Ο αριθμός 24 είναι σύμβολο της μετάβασης από τον αρχαίο στον σύγχρονο Ισραήλ, ακριβώς εκείνου του σημείου της προφητικής ιστορίας όπου στεκόταν ο Χριστός, όταν παρουσίασε το μήνυμά Του στο Κατά Ματθαίον είκοσι τέσσερα. Το προφητικό μήνυμα του Ματθαίου 24 είναι μία θεία απεικόνιση της μεθοδολογίας «γραμμή επί γραμμής», η οποία απευθύνεται ειδικώς στην ιστορία των Μιλλεριτών, και επομένως στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το 24 παριστάνεται από την εκκλησία της Αποκαλύψεως δώδεκα, η οποία στέκεται επάνω στη σελήνη που αντανακλά το φως του ήλιου της δικαιοσύνης. Επάνω στην κεφαλή της υπάρχουν δώδεκα αστέρες που αντιπροσωπεύουν το 24, διότι αυτή αντιπροσωπεύει την ιστορία που οδηγεί έως τη γέννηση του Χριστού, όταν οι 12 φυλές του αρχαίου Ισραήλ θα γίνονταν οι δώδεκα

μαθητές του σύγχρονου Ισραήλ. Στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο παριστάνεται η ιστορία των Μιλλεριτών από το 1798 έως τη μεγάλη απογοήτευση. Έπειτα έρχεται το Κατά Ματθαίον 25.

Ο αριθμός 25 είναι σύμβολο των Λευιτών, είτε καλών είτε κακών· αλλά εξίσου σημαντικά αντιπροσωπεύει και τον διαχωρισμό των σοφών και των πονηρών Λευιτών. Το κατά Ματθαίον 25 προσδιορίζει, επάνω σε τρεις μάρτυρες, ή τρεις παραβολές, τη διαδικασία του διαχωρισμού που παριστάνεται από τον αριθμό είκοσι πέντε. Βεβαίως, η παραβολή των δέκα παρθένων αντιπροσωπεύει την ιστορία των Μιλλεριτών, και επίσης την ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Αυτή η ιστορία είναι η ιστορία του πρώτου αγγέλου· η παραβολή των ταλάντων είναι ο δεύτερος άγγελος και η παραβολή των προβάτων και των εριφίων είναι η κρίση του τρίτου αγγέλου.

Τα κεφάλαια είκοσι έξι έως είκοσι οκτώ προσδιορίζουν την ιστορία του Πάσχα έως τη μετασταυρική ευαγγελική αποστολή.

Και συνέβη, όταν ο Ιησούς ετελείωσε όλους αυτούς τους λόγους, είπε προς τους μαθητάς αυτού· Γνωρίζετε ότι έπειτα από δύο ημέρες είναι το Πάσχα, και ο Υιός του ανθρώπου παραδίδεται για να σταυρωθεί. Ματθαίος 26:1, 2.

Μία σύνοψη τῶν διαφόρων ὁροσήμων τοῦ κεφαλαίου 26 εἶναι ἡ συνωμοσία γιὰ τὴ θανάτωση τοῦ Ἰησοῦ στα ἐδάφια τρία ἕως πέντε. Ἐπειτα, ὁ Ἰησοῦς χριεῖται στὴ Βηθανία στα ἐδάφια ἕξι ἕως δεκατρία. Στα ἐδάφια δεκατέσσερα ἕως δεκαἕξι ὁ Ἰούδας προδίδει τὸν Χριστὸ γιὰ τριάντα ἀργύρια. Ἐπειτα ἦλθε τὸ Πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ, στα ἐδάφια δεκαεπτὰ ἕως εἴκοσι πέντε. Στα ἐδάφια εἴκοσι ἕξι ἕως εἴκοσι ἑννέα, ὁ Ἰησοῦς θεσπίζει τὸ Δεῖπνο τοῦ Κυρίου, καὶ στὸ ἐδάφιο τριάντα, ὁ Ἰησοῦς προλέγει τὴν ἄρνηση τοῦ Πέτρου. Στα ἐδάφια τριάντα ἕξι ἕως σαράντα ἕξι ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὴ Γεθσημανή. Στα ἐδάφια σαράντα ἑπτὰ ἕως πενήντα ἕξι ὁ Ἰησοῦς συλλαμβάνεται, ἔπειτα δὲ στα ἐδάφια πενήντα ἑπτὰ ἕως ἑξήντα ὀκτώ, ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται ἐνώπιον τοῦ Καϊάφα καὶ τοῦ Συνεδρίου. Ἀπὸ τὸ ἐδάφιο ἑξήντα ἑννέα καὶ ἐφεξῆς παρατίθεται ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου πρὸς τὸν Χριστόν. Τὸ κεφάλαιο περιέχει δέκα συγκεκριμένα ὁρόσημα τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἐπαναληφθοῦν κατὰ τὶς ἔσχατες ἡμέρες.

Το εικοστό ἔβδομο κεφάλαιο ἔχει ἐπίσης δέκα διακριτὰ ὁρόσημα. Ο Ἰησοῦς παραδίδεται στον Πιλάτο, ἔπειτα ο Ἰούδας κρεμίζεται, κατόπιν ο Ἰησοῦς οδηγείται ἐνώπιον του Πιλάτου, ἔπειτα ἐπιλέγεται ο Βαραββᾶς, ο Πιλάτος παραδίδει τον Ἰησοῦ για να σταυρωθεῖ, ἔπειτα ο Ἰησοῦς ἐμπαίζεται, κατόπιν η σταύρωση, ἔπειτα ο θάνατος του Ἰησοῦ, κατόπιν ο Ἰησοῦς ἐνταφιάζεται καὶ τέλος η φρουρά στον τάφο δίνει μαρτυρία.

Το εικοστό ὄγδοο κεφάλαιο ἔχει μόνον τρία ὁρόσημα, το πρώτο ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἀνάσταση, ἀκολουθούμενη ἀπὸ το ψεύδος του Συνεδρίου καὶ κατόπιν ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀποστολή. Τρία κεφάλαια με εἴκοσι τρία διακεκριμένα ὁρόσημα του σταυροῦ, τα ὁποῖα θα ἐπαναληφθοῦν στὴν ἱστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Κατά Ματθαίον 26 – Δέκα Ὁρόσημα

1. Συνωμοσία των αρχιερέων και των πρεσβυτέρων για να θανατώσουν τον Ιησοῦ (εδ. 3–5)

2. Χρήση στη Βηθανία από τη γυναίκα με το αλάβαστρο δοχείο (εδ. 6–13)
3. Ο Ιούδας συμφωνεί να προδώσει τον Ιησού αντί τριάντα αργυρίων (εδ. 14–16)
4. Προετοιμασία και σύναξις τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν (στ. 17–25)
5. Καθιέρωση τοῦ Δείπνου τοῦ Κυρίου (στ. 26–29)
6. Πρόρρηση της ἀρνήσεως του Πέτρου (εδ. 30–35)
7. Αγωνία στη Γεθσημανή (εδ. 36–46)
8. Προδοσία και σύλληψη του Ιησού (εδ. 47–56)
9. Ο Ιησούς ἐνώπιον του Καϊάφα και του Συνεδρίου (εδ. 57–68)
10. Η τριπλή ἀρνηση του Πέτρου (εδ. 69–75)

Κατὰ Ματθαῖον 27 – Δέκα Σημεῖα Πορείας

1. Ο Ιησούς παραδίδεται στον Πιλάτο (στ. 1–2)
2. Η μεταμέλεια και η αυτοκτονία του Ιούδα (στ. 3–10)
3. Ο Ιησούς ἐνώπιον του Πιλάτου – η επίσημη ρωμαϊκή δίκη (στ. 11–14)
4. Η εκλογή του Βαραββᾶ ἀντί του Ιησού (στ. 15–26)
5. Ο Πιλάτος παραδίδει τον Ιησού για να σταυρωθεῖ (περιλαμβανομένης της ἀπολύσεως του Βαραββᾶ)
6. Εμπαιγμός και μαστίγωση ἀπὸ τους στρατιώτες (εδ. 27–31)
7. Η σταύρωση (εδ. 32–44)
8. Ο θάνατος του Ιησού (εδ. 45–50)
9. Ὑπερφυσικά σημεῖα και ταφή ἀπὸ τον Ἰωσήφ της Αριμαθαίας (στ. 51–61)
10. Τοποθέτηση της φρουράς στον τάφο (εδ. 62–66)

Ματθαῖος 28 – Τρία Ὁρόσημα

1. Η ἀνάσταση και ο κενός τάφος (στ. 1–10)
2. Το ψεῦδος των ἀρχιερέων και των πρεσβυτέρων προς τους στρατιώτες (στ. 11–15)
3. Η Μεγάλη Αποστολή (στ. 16–20)

Ὅπως ἀκριβῶς η ἐμπειρία του Χριστοῦ, ἀπὸ το χρίσμα στη Βηθανία ἕως τη Μεγάλη Αποστολή, σηματοδότησε το τέλος της ἐπίγειας διακονίας Του και την ἐναρξη του εὐαγγελίου προς ὅλα τα ἔθνη, ἔτσι και αὐτά τα ἴδια ὀρόσημα ἐπαναλαμβάνονται στην ἐμπειρία του υπολοίπου του Θεοῦ, καθὼς πλησιάζουν στο τέλος του καιροῦ της δοκιμασίας και στον τελικό τους θρίαμβο.

Τα κεφάλαια εἴκοσι ἕξι ἕως εἴκοσι οκτῶ ἀντιπροσωπεύουν την ἱστορία του Πάσχα, δομημένη ἐπάνω σε 23 διακριτά ὀρόσημα, τα ὁποῖα ἐπαναλαμβάνονται κατὰ τη διάρκεια της ἱστορίας που οδηγεῖ στον νόμο της Κυριακῆς και ἀκολουθεῖ μετὰ ἀπὸ αὐτόν.

«Ἡ ἔλευση του Χριστοῦ ὡς του ἀρχιερέως μας στα Ἅγια των Ἁγίων, για τον καθαρισμό του ἀγιαστηρίου, ὅπως παρουσιάζεται στο Δανιήλ 8:14· η ἔλευση του Υἱοῦ του ἀνθρώπου προς

τον Παλαιό των Ημερών, όπως εκτίθεται στο Δανιήλ 7:13· και η έλευση του Κυρίου στον ναό Του, όπως προελέχθη από τον Μαλαχία, είναι περιγραφές του αυτού γεγονότος· και αυτό επίσης παριστάνεται από την έλευση του νυμφίου στον γάμο, όπως περιγράφεται από τον Χριστό στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο κατά Ματθαίον 25». Η Μεγάλη Διαμάχη, 427.

Το τέλος των 2300 ημερών στις 22 Οκτωβρίου 1844 επαναλαμβάνεται κατά τον νόμο της Κυριακής. Τα 23 ορόσημα που βρίσκονται στα τρία τελευταία κεφάλαια του Ματθαίου προσδιορίζουν το πολύτιμο αίμα που χρησιμοποιείται για να συνενώσει τη Θεότητα με την ανθρωπότητα.

«Η μεσιτεία του Χριστού υπέρ του ανθρώπου στο άνωθεν αγιαστήριο είναι εξίσου ουσιώδης για το σχέδιο της σωτηρίας όσο υπήρξε και ο θάνατός Του επάνω στον σταυρό. Με τον θάνατό Του άρχισε εκείνο το έργο, το οποίο μετά την ανάστασή Του ανήλθε για να ολοκληρώσει στον ουρανό. Πρέπει διά της πίστεως να εισέλθουμε εντός του καταπετάσματος, «όπου εισήλθεν υπέρ ημών ο πρόδρομος». Εβραίους 6:20. Εκεί αντανakλάται το φως από τον σταυρό του Γολγοθά. Εκεί μπορούμε να αποκτήσουμε σαφέστερη κατανόηση των μυστηρίων της απολύτρωσης. Η σωτηρία του ανθρώπου επιτελείται με άπειρο κόστος για τον ουρανό· η θυσία που έγινε ανταποκρίνεται στις ευρύτερες απαιτήσεις του παραβιασμένου νόμου του Θεού. Ο Ιησούς άνοιξε την οδό προς τον θρόνο του Πατέρα, και διά της μεσιτείας Του η ειλικρινής επιθυμία όλων όσοι προσέρχονται προς Αυτόν με πίστη μπορεί να παρουσιαστεί ενώπιον του Θεού.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 489.

Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ματθαίου τονίζει την καταδίκη που επιφέρεται επί της παραπονημένης ιεροσύνης. Τα κεφάλαια είκοσι έξι έως είκοσι οκτώ αποτελούν το ωμέγα του εικοστού τρίτου κεφαλαίου. Οι παραπονημένοι Λευίτες, η κλιμακούμενη ανταρσία των πρεσβυτέρων μέσα σε τέσσερις γενεές, παρήγαγαν τα ορόσημα στα τρία τελευταία κεφάλαια.

Το εικοστό τέταρτο κεφάλαιο προσδιορίζει τη μεθοδολογία «γραμμή επί γραμμής» ως τη μεθοδολογία του Χριστού, καθώς χρησιμοποιεί την καταστροφή της Ιερουσαλήμ για να περιγράψει τα πράγματα που είναι, τα πράγματα που υπήρξαν και τα πράγματα που θα έλθουν.

Η πτώση της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. έλαβε χώρα κατά την ίδια ημέρα του έτους κατά την οποία η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε για πρώτη φορά από τον Ναβουχοδονόσορα. Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τον Ναβουχοδονόσορα ανήκε στην παρελθούσα ιστορία, και η ιστορία του Χριστού, όταν ο Τίτος κατέλαβε την Ιερουσαλήμ, προτυποποίησε το τέλος του κόσμου. Το κατά Ματθαίον 24 αναδεικνύει τη μεθοδολογία «γραμμή επί γραμμής», προσδιορίζοντας έτσι τη «μεθοδολογία» ως στοιχείο της προφητικής μαρτυρίας.

Στο 24ο κεφάλαιο ο Χριστός επισημαίνει την αναγκαιότητα να κατανοηθεί «το βδέλυγμα της ερημώσεως» για το οποίο ελάλησε ο Δανιήλ ο προφήτης, αυτή ακριβώς η θεμελιώδης κατανόηση του William Miller, και το σύμβολο που εδραιώνει το όραμα στον Δανιήλ. Εκπροσωπεί επίσης την αποστασία του Αντβεντισμού, καθώς απέρριψαν τη Μιλλεριτική κατανόηση του «καθημερινού» στο βιβλίο του Δανιήλ, και έτσι μετείχαν της ισχυράς πλάνης του 2 Θεσσαλονικείς κεφάλαιο 2. Το κεφάλαιο συνδέεται άμεσα με το Λουκάς 21, προσδιορίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την περίοδο

από την 11η Αυγούστου 1840 έως την 22α Οκτωβρίου 1844, η οποία προτυπώνει την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής. Συνδέεται επίσης με τους «καιρούς των Εθνών» στο Λουκάς 21:24, πράγμα που αποτελεί πρωτεύον κλειδί για το ξεκλείδωμα των «επτά καιρών» του Μωυσή, ενώ συγχρόνως εναρμονίζεται με τη μέτρηση του ναού στην Αποκάλυψη ένδεκα.

Αρχίζοντας από το κεφάλαιο είκοσι τρία, ακολουθούμενο από τα 24 και 25, και κατόπιν καταλήγοντας στα κεφάλαια 26 έως 27, τρία κεφάλαια τα όποια περιέχουν είκοσι τρία waymarks, που αποτελούν το ω̄ εις το ἄλφα του κεφαλαίου είκοσι τρία. Το κεφάλαιο είκοσι ἕξι προστεθὲν εἰς τὸ εἴκοσι ἑπτὰ καὶ τὸ εἴκοσι ὀκτῶ ἰσοδυναμῆι μὲ «81», που εἶναι σύμβολο τῆς ἱερωσύνης. Ἐπὶ τριῶν μαρτύρων (Γένεσις, Ματθαῖος καὶ Ἀποκάλυψις) τὰ κεφάλαια 11 ἕως 22 συνιστοῦν μία γραμμὴ. Τὰ κεφάλαια 23 ἕως 28 εἶναι μία γραμμὴ ἀληθείας ἢ ὁποῖα ἀρχίζει μὲ τὸ 23 καὶ τελειώνει μὲ τὸ 23.

Τα κεφάλαια ένα έως δέκα αποτελούν την πρώτη από τρεις προφητικές γραμμές στο βιβλίο του Ματθαίου. Δέκα κεφάλαια, ακολουθούμενα από δώδεκα κεφάλαια, ακολουθούμενα από ἕξι κεφάλαια. Ἡ Ἐμπνευση μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὅλα τα βιβλία της Βίβλου συγκλίνουν και καταλήγουν στην Αποκάλυψη, και επομένως ὅλα τα βιβλία της Βίβλου συγκλίνουν και καταλήγουν στον Ματθαίο. Ὁ Ματθαῖος, ὡς τὸ πρόσωπο τοῦ λέοντος τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα, προσδιορίζει δώδεκα διακεκριμένες Μεσσιανικές προφητείες, και αὐτὰ τα δώδεκα χωρία παράγουν τὰ ορόσημα τῆς ἱστορίας τῶν Μιλλεριτῶν και τῶν εκατῶν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Καθὼς τὸ βιβλίο τῆς Ἀποκάλυψις ἀρχίζει με τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ Ματθαίου παρουσιάζει μία ἀποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποῖα συνδέεται με τὴ ζωὴ και τὴ μαρτυρία τοῦ Μωυσή, με τὴν ἱστορία τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐνὼ παράλληλα προσδιορίζει τὰ τρία στοιχεῖα τῆς θριαμβεύουσας ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὰ ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὸν προφήτη, τὸν ἱερέα και τὸν βασιλέα.

Ὁ Ματθαῖος ἀρχίζει με τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στο πλαίσιο τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ με ἕνα ἐκλεκτὸ λαό. Ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ ἕως τὸν Δαβὶδ ἦσαν δεκατέσσερις γενεές, ἀπὸ τὸν Δαβὶδ ἕως τὴ βαβυλώνια αἰχμαλωσία δεκατέσσερις γενεές, και ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα ἕως τὸν Χριστὸ ἄλλες δεκατέσσερις γενεές. Ἡ γενεαλογία τοῦ Χριστοῦ στον Ματθαῖο εὐθυγραμμίζεται με τὸν Μωυσή, διότι ὁ Μωυσὴς εἶναι τὸ ἄλφα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὠμέγα. Ἡ ζωὴ τοῦ Μωυσή, εκατῶν εἴκοσι ἐτῶν, εὐθυγραμμίζεται με τὰ εκατῶν εἴκοσι ἔτη χρόνου δοκιμασίας στην ἱστορία τοῦ Νῶε. Ἡ διαθήκη τοῦ Νῶε συνδέεται, ἐπομένως, με τὴ διαθήκη ἐνός ἐκλεκτοῦ λαοῦ. Τὰ εκατῶν εἴκοσι ἔτη τοῦ Μωυσή ἀντιπροσωπεύουν τρεῖς περιόδους σαράντα ἐτῶν, οἱ ὁποῖες κατέληξαν στο να φονεῦσει ὁ Μωυσὴς τὸν Αἰγύπτιο στο τέλος τῶν σαράντα ἐτῶν, και να φονευθῶν ὁ πρωτότοκος, ὁ Φαραὼ και τὸ στράτευμά του στο τέλος τῆς δευτέρας περιόδου τῶν σαράντα ἐτῶν. Ἡ δευτέρα περίοδος τῶν σαράντα ἐτῶν ἔληξε με ἀποστασία στην Κάδης, και ἡ τρίτη περίοδος τῶν σαράντα ἐτῶν ἔληξε με τὴ δευτέρα ἀποστασία τῆς Κάδης. Καὶ οἱ τρεῖς προφητικές γραμμές τοῦ ἄλφα καταλήγουν στην Κάδης, και οἱ τρεῖς προφητικές γραμμές τῆς γενεαλογίας τοῦ Ματθαίου καταλήγουν στον Δαβὶδ, στη βαβυλώνια αἰχμαλωσία και στον Ἀγγελιοφόρο τῆς διαθήκης.

Ὅταν τὸ ἄλφα τοῦ Μωυσή εὐθυγραμμίζεται με τὸ ὠμέγα τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχουν ἕξι μάρτυρες τοῦ Κάδης, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ 1863 και ὁ νόμος τῆς Κυριακής. Ἡ γενεαλογία τοῦ Ματθαίου τοποθετεῖ τὸν βασιλέα Δαβὶδ στο Κάδης, ὅπου ὁ ἀποστατικὸς Ἀντβεντισμὸς ὁδηγεῖται στη Βαβυλώνα,

καθώς ο Χριστός επικυρώνει τη διαθήκη με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Με την τοποθέτηση του Δαβίδ στον νόμο της Κυριακής εγκαθιδρύεται μια δεύτερη μαρτυρία του Δαβίδ, με τον Δαβίδ να είναι ένας από τους τρεις ανθρώπινους αντιπροσώπους που άρχισαν να διακονούν όταν ήταν τριάντα ετών. Ο Χριστός, ο Δαβίδ, ο Ιωσήφ και ο Ιεζεκιήλ άρχισαν όλοι το έργο τους σε ηλικία τριάντα ετών. Μαζί, οι τέσσερις τριακονταετείς που άρχισαν να διακονούν αντιπροσωπεύουν τον συνδυασμό της Θεότητας με την ανθρωπότητα, όταν η στρατευομένη εκκλησία μεταμορφώνεται σε θριαμβεύουσα εκκλησία. Η εκκλησία εκείνη αποτελείται από έναν προφήτη, έναν ιερέα και έναν βασιλέα. Η μεταμόρφωση σημειώνεται στον νόμο της Κυριακής, ο οποίος είναι επίσης το Κάδης· έτσι, ο Δαβίδ στη γενεαλογία του Ματθαίου ευθυγραμμίζεται με τον τριακονταετή Δαβίδ.

Τα τριάντα έτη της προετοιμασίας ευθυγραμμίζονται με τα τετρακόσια τριάντα έτη της διαθήκης του Αβραάμ, καθώς και με την ηλικία ενός ιερέως και τα 1290 έτη του Δανιήλ 12:11. Στο επόμενο άρθρο θα εξετάσουμε καθεμία από εκείνες τις δώδεκα Μεσσιανικές προφητείες μέσα στο βιβλίο του Ματθαίου. Πρώτα προσδιορίζουμε τρεις προφητικές γραμμές μέσα στον Ματθαίο· τα κεφάλαια ένα έως δέκα, έπειτα τα κεφάλαια ένδεκα έως είκοσι δύο, και κατόπιν τα κεφάλαια είκοσι τρία έως είκοσι οκτώ.

«Για ένα διάστημα μετά την απογοήτευση του 1844, πράγματι υποστήριξα, από κοινού με το σώμα των Αντβεντιστών, ότι τότε η θύρα του ελέους είχε κλείσει για πάντα για τον κόσμο. Η θέση αυτή είχε ληφθεί πριν μου δοθεί το πρώτο μου όραμα. Ήταν το φως που μου δόθηκε από τον Θεό εκείνο που διόρθωσε το σφάλμα μας και μας κατέστησε ικανούς να δούμε την αληθινή θέση.»

«Εξακολουθώ να πιστεύω στη θεωρία της κλεισμένης θύρας, αλλά όχι με την έννοια με την οποία αρχικά χρησιμοποιούσαμε τον όρο ή με την οποία χρησιμοποιείται από τους αντιπάλους μου.»

«Υπήρχε μια κλειστή θύρα στις ημέρες του Νώε. Υπήρχε τότε μια απόσυρση του Πνεύματος του Θεού από την αμαρτωλή γενεά που αφανίστηκε στα ύδατα του Κατακλυσμού. Ο ίδιος ο Θεός έδωσε στον Νώε το μήνυμα της κλειστής θύρας: “το πνεύμα μου δεν θέλει καταμένει πάντοτε μετά του ανθρώπου, διότι είναι και αυτός σαρξ· αι ημέραι όμως αυτού θέλουσιν είσθαι εκατόν είκοσι έτη” (Γένεσις 6:3).»

«Υπήρχε μια κλεισμένη θύρα στις ημέρες του Αβραάμ. Το έλεος έπαυσε να ικετεύει για τους κατοίκους των Σοδόμων, και όλοι, εκτός από τον Λωτ, μαζί με τη σύζυγό του και τις δύο θυγατέρες του, καταναλώθηκαν από το πυρ που κατέβηκε από τον ουρανό.

«Υπήρχε μία κλειστή θύρα κατά τις ημέρες του Χριστού. Ο Υιός του Θεού διακήρυξε προς τους απίστευτους Ιουδαίους εκείνης της γενεάς: “Ο οίκος σας αφήνεται σε σας έρημος” (Κατά Ματθαίον 23:38).»

«Καθώς ατένιζε κατά μήκος του ρεύματος του χρόνου προς τις έσχατες ημέρες, η ίδια άπειρη δύναμη διακήρυξε διά του Ιωάννη: “Ταύτα λέγει ο άγιος, ο αληθινός, ο έχων την κλειδα του Δαβίδ, ο ανοίγων και ουδείς κλείει, και κλείων και ουδείς ανοίγει” (Αποκάλυψις 3:7).»

Μου εδείχθη σε όραμα, και εξακολουθώ να πιστεύω, ότι υπήρχε κλειστή θύρα το 1844. Όλοι όσοι είδαν το φως των μηνυμάτων του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου και απέρριψαν εκείνο το φως, αφέθηκαν στο σκότος. Και όσοι το δέχθηκαν και έλαβαν το Άγιο Πνεύμα, το οποίο συνόδευε την εξαγγελία του μηνύματος από τον ουρανό, και οι οποίοι κατόπιν απαρνήθηκαν την πίστη τους και χαρακτήρισαν την εμπειρία τους πλάνη, με τον τρόπο αυτό απέρριψαν το Πνεύμα του Θεού, και αυτό δεν αγωνιζόταν πλέον μαζί τους.

«Εκείνοι που δεν είδαν το φως δεν είχαν την ενοχή της απόρριψής του. Μόνον εκείνη την τάξη ανθρώπων, που είχε περιφρονήσει το φως από τον ουρανό, δεν μπορούσε να προσεγγίσει το Πνεύμα του Θεού. Και αυτή η τάξη περιλάμβανε, όπως έχω δηλώσει, τόσο εκείνους που αρνήθηκαν να δεχθούν το μήνυμα όταν τους παρουσιάστηκε, όσο και εκείνους που, ενώ το είχαν δεχθεί, κατόπιν απαρνήθηκαν την πίστη τους. Αυτοί μπορεί να είχαν μορφή ευσέβειας και να ομολογούσαν ότι είναι ακόλουθοι του Χριστού· αλλά, επειδή δεν είχαν ζωντανή σύνδεση με τον Θεό, θα αιχμαλωτιζόνταν από τις πλάνες του Σατανά. Αυτές οι δύο τάξεις παρουσιάζονται στο όραμα — εκείνοι που διακήρυζαν ότι το φως, το οποίο είχαν ακολουθήσει, ήταν πλάνη, και οι ασεβείς του κόσμου, οι οποίοι, έχοντας απορρίψει το φως, είχαν απορριφθεί από τον Θεό. Δεν γίνεται καμία αναφορά σε εκείνους που δεν είχαν δει το φως και, επομένως, δεν ήταν ένοχοι για την απόρριψή του.» Selected Messages, βιβλίο 1, 62, 63.

Εκείνοι που διά της πίστεως ακολουθούν τον Ιησού στο μεγάλο έργο της εξιλεώσεως είναι εκείνοι που λαμβάνουν τα οφέλη της μεσιτείας Του υπέρ αυτών, ενώ όσοι απορρίπτουν το φως που φέρνει σε θέα αυτό το έργο της διακονίας δεν ωφελούνται απ' αυτό. Οι Ιουδαίοι, οι οποίοι απέρριψαν το φως που δόθηκε κατά την πρώτη έλευση του Χριστού και αρνήθηκαν να πιστεύσουν σ' Αυτόν ως τον Σωτήρα του κόσμου, δεν μπορούσαν να λάβουν συγχώρηση μέσω Αυτού. Όταν ο Ιησούς, κατά την ανάληψή Του, εισήλθε με το ίδιο Του το αίμα στο ουράνιο αγιαστήριο για να εκχύσει επάνω στους μαθητές Του τις ευλογίες της μεσιτείας Του, οι Ιουδαίοι αφέθηκαν σε πλήρες σκοτάδι, ώστε να συνεχίσουν τις ανώφελες θυσίες και προσφορές τους. Η διακονία των τύπων και των σκιών είχε παύσει. Εκείνη η θύρα, διά της οποίας οι άνθρωποι είχαν προηγουμένως πρόσβαση προς τον Θεό, δεν ήταν πλέον ανοιχτή. Οι Ιουδαίοι είχαν αρνηθεί να Τον αναζητήσουν με τον μόνο τρόπο με τον οποίο τότε μπορούσε να βρεθεί, μέσω της διακονίας στο ουράνιο αγιαστήριο. Γι' αυτό δεν βρήκαν καμία κοινωνία με τον Θεό. Γι' αυτούς η θύρα ήταν κλειστή. Δεν είχαν καμία γνώση του Χριστού ως της αληθινής θυσίας και του μόνου μεσίτη ενώπιον του Θεού· επομένως δεν μπορούσαν να λάβουν τα οφέλη της μεσιτείας Του.

Η κατάσταση των απίστων Ιουδαίων απεικονίζει την κατάσταση των αμελών και απίστων μεταξύ των ομολογούντων Χριστιανών, οι οποίοι εκουσίως αγνοούν το έργο του ελεήμονος Αρχιερέως μας. Στην τυπική λατρεία, όταν ο αρχιερέυς εισερχόταν στα Άγια των Αγίων, όλος ο Ισραήλ όφειλε να συναχθεί γύρω από το αγιαστήριο και, με τον επισημότερο τρόπο, να ταπεινώσει τις ψυχές του ενώπιον του Θεού, ώστε να λάβει τη συγχώρηση των αμαρτιών του και να μη αποκοπεί από τη σύναξη. Πόσο μάλλον είναι ουσιώδες, κατά την παρούσα αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού, να κατανοούμε το έργο του Αρχιερέως μας και να γνωρίζουμε ποια καθήκοντα απαιτούνται από εμάς.

«Οι άνθρωποι δεν μπορούν ατιμωρητί να απορρίπτουν την προειδοποίηση που ο Θεός, εν τη ευσπλαχνία Του, τους αποστέλλει. Ένα μήνυμα εστάλη από τον ουρανό προς τον κόσμο κατά τις ημέρες του Νώε, και η σωτηρία τους εξηρτάτο από τον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετώπιζαν εκείνο το μήνυμα. Επειδή απέρριψαν την προειδοποίηση, το Πνεύμα του Θεού απεσύρθη από το αμαρτωλό γένος, και αυτοί απωλέσθησαν στα ύδατα του Κατακλυσμού. Κατά τον καιρό του Αβραάμ, το έλεος έπαυσε να ικετεύει τους ενόχους κατοίκους των Σοδόμων, και όλοι, εκτός από τον Λωτ με τη σύζυγό του και τις δύο θυγατέρες του, κατεναλώθησαν από το πυρ που κατέβηκε από τον ουρανό. Έτσι και κατά τις ημέρες του Χριστού. Ο Υιός του Θεού διεκήρυξε προς τους απίστευτους Ιουδαίους εκείνης της γενεάς: “Ίδού, αφήνεται εις εσάς ο οίκος σας έρημος.” Ματθαίος 23:38. Ατενίζοντας προς τις έσχατες ημέρες, η ίδια Άπειρη Δύναμη διακηρύσσει, αναφορικά με εκείνους οι οποίοι “δεν εδέχθησαν την αγάπην της αληθείας, διά να σωθούν”: “Και διά τούτο θέλει πέμψει εις αυτούς ο Θεός ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος· διά να κατακριθώσι πάντες οι μη πιστεύσαντες εις την αλήθειαν, αλλ’ ευαρεστηθέντες εις την αδικίαν.” 2 Θεσσαλονικείς 2:10–12. Καθώς απορρίπτουν τις διδασκαλίες του λόγου Του, ο Θεός αποσύρει το Πνεύμα Του και τους αφήνει στις πλάνες τις οποίες αγαπούν.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 430, 431.